

POSTANOWIENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH

z dnia 13 kwietnia 2015r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izbie Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Tomasz Fox

Sędziowie: r.pr. Jacek Dzedzyk - sprawozdawca
r.pr. Krystyna Bąkowska

Protokolant: apl. Katarzyna Cierniewska

w sprawie odwołania na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP z dnia 23 lutego 2015r. o umorzeniu dochodzenia z dnia 23 lutego 2015 r. o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego

Sąd Postanowił

- I. Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP we Wrocławiu z dnia 23 lutego 2015 r.,(RD 98/14) o umorzeniu dochodzenia
- II. Kosztami postępowania w kwocie 1679,20 zł (tysiąc sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia groszy) obciążyć OIRP



UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2015r. Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] umorzyła dochodzenie w sprawie przewinień dyscyplinarnych tj., zachowań jakie miałyby stanowić postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki i godnością zawodu, ponadto naruszenie obowiązków zawodowych, których dopuścić miałyby się radca prawny [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO].

Powyższe postanowienie pismem z dnia 12 marca 2015r., zaskarżył adw. [REDAKTOWANO] występujący w tej sprawie jako pełnomocnik pokrzywdzonego [REDAKTOWANO], który wniósł w jego imieniu odwołanie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych [REDAKTOWANO].

Rozpoznając wniesione odwołanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANO] po rozpoznaniu sprawy zważył co następuje;

Odwołanie jest w pełni bezzasadne, a zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek wniesionego przez pokrzywdzonego w/w odwołania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w dniu 13 kwietnia 2015r., w składzie obecnym, postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2015r., ograniczając rozpoznanie do wskazanych przez pokrzywdzonego w skardze uchybień w działaniach obwinionego radcy prawnego, uznał w pełni zasadnym utrzymanie w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] z dnia 23 lutego 2015r., RD 98/14 o umorzeniu dochodzenia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak również ustalony stan faktyczny, zdaniem sądu, niewątpliwie wskazuje na brak popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] zarzucanego mu przez skarżącego czynów polegających na tym, że:

- 1) radca prawny [REDAKTOWANO] naruszyć miałyby zakaz konkurencji z § 5 ust. 1 i 2 umowy o pracę z dnia 01.01.2011 r. w okresie od kwietnia 2014 r. we Wrocławiu, czym działać miałyby na szkodę kancelarii [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO], tj. o czyn z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2014 r. poz. 637, ze zm.);
- 2) radca prawny [REDAKTOWANO] naruszyć miałyby warunki umowy o skierowanie pracownika do odbywania aplikacji z dnia 01.01.2011 r. określone w jej § 7 ust. 2, w której radca prawny [REDAKTOWANO] zobowiązał się do przepracowania 3 lat od daty zakończenia aplikacji radcowskiej u pracodawcy – w kancelarii [REDAKTOWANO] –

[REDACTED] w związku z poniesieniem przez tego pracodawcę kosztów związanych z odbyciem aplikacji, który to obowiązek radca prawny [REDACTED] miałby w dacie 31 lipca 2014 r. we Wrocławiu naruszyć rozwiązując umowę o pracę zawartą z [REDACTED] za wypowiedzeniem, czym działać miałby na szkodę kancelarii [REDACTED] tj. o czyn z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2014 r. poz. 637, ze zm.);

3) radca prawny [REDACTED] podejmować miałby w okresie od kwietnia 2014 r. do końca sierpnia 2014 r. i dłużej [REDACTED] czynności zmierzające do utraty klientów przez zatrudniający go w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 lipca 2014 r. podmiot – kancelarię [REDACTED], czym działać miałby na szkodę kancelarii [REDACTED] tj. o czyn z art. 6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2014 r. poz. 637, ze zm.) w zw. z art. 26 ust. 2, art. 34 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U.2003.153.1503 j.t., ze zm.);

4) radca prawny [REDACTED] w maju 2014 r. [REDACTED], na jeden dzień przed zwrotem sprzętu na rzecz pracodawcy w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę i zwolnieniem z obowiązku świadczenia pracy na czas do końca trwania okresu wypowiedzenia, usunąć miałby z komputera (laptopa) i telefonu, udostępnionych mu jako narzędzia pracy przez kancelarię [REDACTED], wszystkie informacje stanowiące własność tej kancelarii jako pracodawcy radcy prawnego [REDACTED], czym działać miałby na szkodę kancelarii [REDACTED] tj. o czyn z art. 6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2014 r. poz. 637, ze zm.) w związku z art. 268 § 1 i 2 k.k.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego [REDACTED] nie sposób nie zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego co do tego, iż radca prawny [REDACTED] naruszyć miałby zakaz konkurencji z § 5 ust. 1 i 2 wiążącej go z kancelaria skarżącego umową o pracę z dnia 01.01.2011 r. w okresie od kwietnia 2014 r. [REDACTED], czym działać miałby na szkodę kancelarii [REDACTED] [REDACTED] albowiem jak wynika wprost ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego obwiniony nie mógł naruszyć zakazu konkurencji z umowy o pracę z dnia 1 stycznia 2011 r., ponieważ nie obowiązywał go on po ustaniu

stosunku pracy, w czasie zaś trwania stosunku pracy z [REDACTED]
[REDACTED] nie świadczył obsługi klientów w ramach [REDACTED]
[REDACTED] ani w żadnej innej
formie, ani też na rzecz żadnych innych podmiotów czy osób poza tym, że pracował w [REDACTED]
[REDACTED]

Należy zauważyć, że faktyczny czas obowiązywania zakazu konkurencji wiążącego obwinionego określał §5 ust 1 i 2 umowy o pracę z dnia 1 stycznia 2011 r., jaką kancelaria [REDACTED] zawarła z radcą prawnym [REDACTED] zatem jak zostało bezspornie ustalone zapis ten przewidywał zakaz konkurencji jedynie w czasie trwania stosunku pracy.

Jak słusznie zauważył Rzecznik Dyscyplinarny obwiniony poprzez świadome zachowanie odpowiedniego odstępu czasowego pomiędzy wypowiedzeniem a rozpoczęciem działalności jako [REDACTED] wręcz świadomie zwlekał z rozpoczęciem takiej działalności do dnia rozwiązania umowy o pracę w związku z upływem okresu wypowiedzenia co tym bardziej świadczy o braku podstaw do pociągnięcia obwinionego do odpowiedzialności dyscyplinarnej a co ponad to poprzez takie zachowanie prawidłowo wywiązał się on ze wszystkich swoich zobowiązań umownych względem [REDACTED]

Również w ocenie Sądu zarzut skarżącego o to, iż czynności podejmowane w okresie pozostawania w zatrudnieniu a zmierzające do utworzenia finalnie spółki prawa handlowego w postaci [REDACTED] w okresie pozostawania w zatrudnieniu nie znajduje pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym a co zatem brak naruszenia zasad etycznych lub moralnych, jakie mogłoby uzasadniać jakąkolwiek odpowiedzialność dyscyplinarną na gruncie ustawy o radcach prawnych.

Należy pamiętać, iż według utrwalonego stanowiska w nauce prawa zasada wolności gospodarczej oznacza swobodę podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej w dowolnie wybranych formach prawnych oraz na zasadzie samodzielności, chociaż bez naruszenia interesów publicznych. Wolność ta obejmuje więc co do istoty wolność wyboru rodzaju działalności gospodarczej oraz wolność wykonywania (i zaprzestania wykonywania) wybranej działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 20 konstytucji RP społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej zatem nie ulega wątpliwości, iż poparcie przez Sąd Dyscyplinarny zrzutów pokrzywdzonego w tym zakresie naruszyło by przepisy najważniejszego aktu prawnego.

Również brak jest podstaw aby przyjąć stwierdzenia pokrzywdzonego za prawidłowe co do

tego, że obwiniony r.pr. [REDACTED] podejmować miałby w okresie od kwietnia 2014 r. do końca sierpnia 2014 r. i dłużej [REDACTED] czynności zmierzające do utraty klientów przez zatrudniający go w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 lipca 2014 r. podmiot – kancelarię [REDACTED] poprzez przyjmowanie byłych klientów skarżącego z powinięciem okoliczności, że prowadził dotychczas w kancelarii skarżącego sprawy tych podmiotów na podstawie udzielonej substytucji, czym działać miałby na szkodę kancelarii [REDACTED]

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego obwinionemu radcy prawnemu nie sposób przypisać naruszenia zasad etyki określonych w art. 26 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Przedłożony w toku sprawy materiał dowodowy w ocenie Sądu nie dostarczył podstaw do przyjęcia, aby radca prawny [REDACTED] pozyskiwać miał klientów w sposób sprzeczny z prawem, dobrymi obyczajami lub godnością zawodową. Zgromadzony materiał dowodowy nie wykazał w żadnym stopniu aby radca prawny [REDACTED] czynnie i z bezpośrednim zamiarem działać miał w kierunku takim, aby pozbawić innego prawnika jego klientów (art. 34 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego).

Należy pamiętać o tym, że każdy radca prawny w zależności od charakteru sprawy swojego Klienta oraz etapu zaawansowania na jakim się ona znajduje, przygotowuje dla Klienta indywidualną strategię działań we ścisłej współpracy z Klientem w celu załatwienia sprawy pozytywnie dla danego Klienta zatem współpraca taka oparta jest na lojalności oraz zaufaniu klienta do jego pełnomocnika. Ponadto każdy klient ma prawo swobody dokonania wyboru pełnomocnika albowiem to jemu zawiera prowadzenie najważniejszych dla niego spraw sądowych i pozasądowych natomiast ze strony radcy prawnego kontynuacja pełnomocnictwa podjętego w trakcie trwania stosunku pracy po jego ustaniu jest wyrazem należytej staranności i profesjonalizmu ze strony działającego w sprawie pełnomocnika. Ponadto należy przypomnieć, iż świadkowie, byli klienci [REDACTED] zgodnie zeznali, że zmiana obsługującej ich kancelarii, tj. rezygnacja ze współpracy z [REDACTED] i nawiązanie takowej z kancelarią [REDACTED], była wynikiem ich suwerennej decyzji, to oni skontaktowali się z [REDACTED] po tym, jak przestał pracować w [REDACTED], a nie obwiniony z nimi.

Biorąc pod uwagę powyższe specyfikę oraz indywidualny charakter wykonywanego zawodu przez każdego radcę prawnego z osobna czy też doradcę prawnego należy stwierdzić, iż w zakresie zarzucanego obwinionemu czynu nie ma również podstaw do przypisania obwinionemu naruszenia zasad etyki określonych w art.26 ust 2 KERP. Co więcej jak słusznie zauważył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego kancelaria [REDACTED] nie zastrzegła sobie w umowach ze swoimi klientami klauzuli wyłączności.

Gdyby jednak kancelaria [REDAKTURA] miała w umowach ze swoimi klientami takie zapisy i obwiniony mając tego świadomość, oferował tym klientom swoje usługi to dopiero taka sytuacja mogłaby podpadać w świetle powołanego wyroku Sądu Najwyższego pod dyspozycję art. 12 ust. 2 u.z.n.k. Jak jednogłośnie stwierdził OSD sytuacja taka w niniejszej sprawie nie miała jednak nigdy miejsca. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po wnikliwej analizie zebranego materiału dowodowego stwierdza, iż materiał dowodowy nie dostarczył także podstaw do przyjęcia, że radca prawny [REDAKTURA] usuwać miałby celowo z komputera i telefonu, jakie stanowiły własność pracodawcy – kancelarii [REDAKTURA] i udostępnione zostały mu jako narzędzia pracy, zapis istotnych informacji stanowiących własność tego pracodawcy, co mogłoby wyczerpywać znamiona przestępstwa z art. 268 § 1 i 2 k.k. Jak wynika z przeprowadzonego postępowania obwiniony r.pr. [REDAKTURA] oprócz gromadzonych przez siebie danych na służbowych przenośnikach danych w postaci telefonu i komputera wszystkie informacje dodatkowo zabezpieczał poprzez zapisywanie ich na serwerze pracodawcy, a także, gromadzenie w pocztowym programie outlook. Skutkiem tego nie ma podstaw, aby przyjąć, że kancelaria [REDAKTURA] utracić miałaby jakieś swoje istotne dane albowiem zarówno te z komputera jak i telefonu komórkowego zostały przez obwinionego dodatkowo zabezpieczone. Natomiast niefortunne usunięcie przez obwinionego danych prywatnych z telefonu [REDAKTURA] poprzez jego konfiguracje jednocześnie z danymi kancelaryjnymi nie może w takich okolicznościach dać podstawy do przypisania czynu z art. 6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2014 r. poz. 637, ze zm.) w związku z art. 268 § 1 i 2 k.k.

Przedstawiciele zawodów profesjonalnych dodatkowo o charakterze zaufania publicznego, tacy jak: adwokaci, radcy prawni, doradcy podatkowi oraz notariusze, muszą zachować szczególną staranność przy wykonywaniu swojej działalności albowiem w konsekwencji jej niedochowania odpowiadają za szkody wyrządzone wskutek niedbalstwa, lekkomyślności, nieudolności, niekompetencji. Nie ulega wątpliwości, iż radca prawny, wykonujący w sposób samodzielny i niezależny zawód zaufania publicznego, bez względu na to czy pozostaje w trwałym stosunku pracy ma obowiązek dochowania należytej staranności w toku podejmowania powierzonych mu zadań zarówno wobec klienta jak i wobec swojego pracodawcy.

Należyta staranność należy oceniać, jak słusznie podniósł Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 2 grudnia 2004 roku (sygn. akt V CK 297/04), przy uwzględnieniu zawodowego, profesjonalnego charakteru jego działalności. W przypadku niezachowania należytej staranności (nienależytego wykonania zobowiązania) podczas wykonywania swoich obowiązków, odpowiada na zasadach ogólnych określonych w kodeksie cywilnym. Należy jednakże podkreślić, iż samo naruszenie przez strony więzi obligacyjnej nie może być automatycznie uznane za działanie bezprawne w rozumieniu art.

415 kodeksu cywilnego (orzeczenie Sądu Najwyższego z 10 października 1997 roku, sygn. III CKN 202/97, OSNC 1998, Nr 3, poz. 42). Profesjonalny pełnomocnik – radca prawny ponosi więc odpowiedzialność kontraktową, wynikającą z art. 471 kodeksu cywilnego, charakteryzującą się następującymi przesłankami: niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania, które jest następstwem okoliczności, za które pełnomocnik ponosi odpowiedzialność, wystąpieniem szkody oraz adekwatnym związkiem przyczynowym pomiędzy faktem niewykonania (nienależytego wykonania) zobowiązania a szkodą.

Biorąc powyższe pod uwagę w świetle ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, jak również ustalonego stanu faktycznego można niewątpliwie stwierdzić, że r.pr. [REDACTED] [REDACTED] nie dopuścił się wskazanych przez pokrzywdzonego przewinień dyscyplinarnych. Mając na uwadze powyższe, Sąd Dyscyplinarny uznał, iż wniesione przez skarżącego odwołanie jest bezzasadne, a zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

W tym stanie rzeczy OIRP we Wrocławiu została również w całości obciążona kosztami niniejszego procesu.

